

ورع و پارسایی از دید قرآن و احادیث/ داستانی جالب از مقدس اردبیلی

داستان حضرت یوسف (ع) و امام حسن مجتبی (ع) و ده ها نمونه دیگر، درس بزرگی است برای شیعیان و برای کسانی که طرفدار مکتب پارسایی و زهد و تقوا و امید هستند.

داستان حضرت یوسف (ع) و امام حسن مجتبی (ع) و ده ها نمونه دیگر، درس بزرگی است برای شیعیان و برای کسانی که طرفدار مکتب پارسایی و زهد و تقوا و امید هستند.

به گزارش خبرگزاری مهر، "ورع" در لغت به معنای بازداشتن نفس از حرام و دوری کردن از آن است، این معنی در روایتی از امام صادق(ع) هم وارد شده است. حفص بن غیاث می گوید از امام صادق(ع) از پارسای مردم پرسیدم فرمود: کسی است که از محرمات خدای عزوجل اجتناب ورزد.

ورع به چهار نوع تقسیم کرده اند: ورع تائبین که انسان را از فسق بیرون نماید؛ ورع صالحین که آدمی در شبهات داخل نشود، مبدا به حرام افتد؛ ورع متقین که حلال را ترك نماید، مبدا در حرام وارد شود و ورع صدّیقین که از غیر خدا اعراض نماید.

مرحوم مجلسی احتمال داده که مراد از ورع، ترك مشتهات، بلکه ترك بعضی مباحات بوده و ترك محرمات تعریف "تقوی" باشد. ولی چنین تعریفی با بعضی از روایات، منافات دارد برای ورع، آیات مخصوصی در قرآن به تعبیر "ورع" وارد نشده، ولی برای آن می توان از آیاتی که مشتمل بر دوری کردن از معاصی و غیرآن است استدلال کرد. مانند آیه 37 سوره شوری که می فرماید: و آنچه در نزد خداست، بهتر و باقی تر است برای کسانی که ایمان آورده اند و بر پروردگارشان توکل می نمایند و برای افرادی که از گناهان بزرگ و کارهای زشت دوری کنند و هنگامی که خشم می نمایند می بخشند.

روایات هم بر این معنی وارد شده، چنانکه از امام باقر(ع) نقل گردیده که فرمود: خداوند فرمود فرزند آدم! از آنچه من بر تو حرام کردم دوری نما، از پارساترین مردم خواهی بود. از امام علی(ع) روایت شده که فرمود: بی رغبتی بی دنیا، ثروت و پارسایی سیر است.

داستان حضرت یوسف (ع) و امام حسن مجتبی (ع) و ده ها نمونه دیگر، درس بزرگی است برای شیعیان و برای کسانی که طرفدار مکتب پارسایی و زهد و تقوا و امید هستند که این روایات و این عملکرد الگوهایی تاریخ، برای ما سرمشقی بوده، ما راهم الگوهایی دیگر پارسایی به حساب آورد چنانکه انتظار امام صادق(ع) از ما چنان است. روایت شده که آن حضرت فرمود: براستی که سزاوارترین مردم به پارسایی، آل محمد و شیعیانش می باشند تا آنکه رعیت به آنها اقتدا کنند.

وظیفه ما دنباله روی از پیشوایان دینی و از الگوهایی علم و عمل و زهد و پارسایی است، چنانکه بوده اند کسانی که گوی سبقت را در شیعه گری ربوده و در زمان خود ما هم بسیارند.

از کسانی که در ترك معاصی موفق بوده اند مقدس اردبیلی است. در حالاتش نوشته اند: روزی الاغی را کرایه می کند که به نجف مراجعت کند، فردی نامه ای به او می دهد که به نجف برساند، وقتی نامه را می گیرد دیگر بر الاغ سوار نمی شود وقتی از او می پرسند می گوید: صاحب الاغ به من اجازه حمل این نامه را نداده است.

از امام صادق(ع) روایت شده که فرمود: از شیعه ما نیست، کسی که با زبان شیعه است اما در اعمال و آثار ما مخالف با ماست، بلکه شیعه کسی است که ما را با زبان و دل موافق بوده و دنباله رو آثار ما باشد و به اعمال ما عمل کند، چنین افرادی شیعه ما هستند.

برترین اعمال مخصوصا در ماه مبارک رمضان پارسایی و دوری از محرمات خدای عزوجل است. در روایتی از حضرت علی(ع) نقل شده که فرمود: بالاترین عبادت دانستن و برترین دین، پارسایی است. و از خود آن بزرگوار نقل شده که: بالاترین عمل در نزد خدا تسلیم و پارسایی است.